

РЕЙ БРЕДЪРИ ИГРА НА ДВОЙКИ

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2009

chitanka.info

Бърнард Тримбъл играеше тенис срещу жена си и когато я побеждаваше, тя беше нещастна, а щом изгубеше, сякаш го обладаваха демони, меко казано, излизаше от кожата си и беше двойно по-нещастен от нея.

Един летен ден Бърнард Тримбъл караше по второстепенния път сред облените от слънце зелени поля около Санта Барбара в компанията на красива дама, която познаваше отскоро, но знаеше, че му подхожда. Косата ѝ се развяваше на вятъра, яркият ѝ шал плющеше, а изражението ѝ беше философски уморено от неотдавнашните приятни усилия, когато покрай тях профуча открит спортен автомобил, пътуващ в обратната посока. Зад волана седеше жена, а до нея се смееше някакъв млад мъж.

— Боже мой! — извика Тримбъл.

— Защо извика? — поинтересува се прекрасната изкусителка.

— Жена ми току-що се размина с нас с най-ужасното изражение на лицето си!

— Какво изражение?

— Точно като твоето в момента — рече Тримбъл.

И натисна педала.

Вечеряха рано в тенис клуба. Топките летяха напред-назад с тихите звуци на прелитаци гълъби, Тримбъл седеше между двете запалени свещи и с удоволствие опустошаваше бутилката вино. Изръмжа, когато жена му най-сетне пристигна след прекомерно дългия душ и седна срещу него с нежната си като паяжина испанска мантиля^[1] и фосфоресциращ дъх като полъха на здрачна гора.

Наведе се напред да разучи брадичката ѝ, бузите, очите.

— Не, няма го.

— Какво го няма? — попита тя.

Изражението, помисли си той. От припомнените приятни усилия.

Беше неин ред да се наведе напред и да разгледа лицето му.

Той се облегна назад и най-сетне събра кураж.

— Днес следобед се случи нещо необичайно.

Жена му отпи глътка вино.

— Странно, тъкмо се канех да кажа същото.

— Е, ти си първа.

— Не, продължавай. Каж ми за необичайното нещо.

— Ами... — започна той. — Карах по един път извън града, когато се разминах с друга кола. В нея пътуваше жена, която страшно приличаше на теб. На мястото до жената, облечен в екстравагантно скъп бял костюм, с развяваща се на вятъра коса и с ужасно доволно и уморено изражение седеше запаленият по тениса милиардер Чарлз Уилям Бишъп. Всичко стана за миг, после колата изчезна. В края на краищата, пътувахме с четиридесет мили в час.

— С осемдесет — каза жена му. — Когато две коли се разминават в противоположни посоки с четиридесет мили в час, сумарната им скорост е осемдесет.

— Вярно бе — съгласи се той. — Е, не ти ли се струва необичайно?

— Определено — каза жена му. — А сега аз да ти разкажа моята странна случка. Днес следобед карах по един крайградски път и се разминах с някаква кола с акумулирана скорост осемдесет мили в час. Стори ми се, че в нея видях мъж, който много приличаше на теб. На мястото до него седеше онази прекрасна испанска наследница, Карлота де Вега Монтенегро. Всичко свърши за миг, бях потресена и продължих напред. Значи имаме две необичайни случки, нали?

— Пийни още малко — тихо рече той. Напълни чашата ѝ повече от необходимото и двамата останаха мълчаливи, като всеки изучаваше лицето на другия и отпиваше от виното си.

Слушаха тихите гълбови звуци на ударите по топките, които прелитаха в здрача. На кортовете като че ли имаше доста хора, които се наслаждаваха на играта.

Накрая той прочисти гърлото си, взе ножа и прокара острието му по покривката помежду им.

— Мисля, че това е начинът, по който ще решим двата си необичайни проблема.

С върха на ножа очерта издължен правоъгълник и го раздели наполовина. Върху масата се появи метафоричен тенис корт.

Двамата Тримбъл погледнаха през мрежата към Чарлз Уилям Бишп и Карлота де Вега Монтенегро, които се отдалечаваха с отпуснати рамене под обедното слънце и клатеха глави.

Жена му вдигна кърпата да избърше бузата му, Тримбъл стори същото с нейната.

— Добра работа! — каза той.

— Право в десетката! — каза тя.

Погледнаха се и всеки видя в лицето на другия доволното и уморено изражение от неотдавнашните приятни усилия.

[1] Лек дантелен или копринен шал за глава, който испанките често закрепват с гребен. — Б.ред. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.